

Utvärdering ”Lucia möter Pajazzo”, KU-projekt av Gunilla Gårdfeldt.

Min roll beskrivs utförligt längre fram i detta dokument, men starten är ett försök att skildra själva arbetet på scenen under föreställningen. Spalt ett är scenanvisningarna, spalt två är vad jag gjorde rent faktiskt, fysiskt på scenen, spalt tre är de inre upplevelserna, mina aktioner och hur det kändes.

AKT 1

PÅ ETT TORG NÅNSTANS I

MEDELTIDEN/RENÄSSANSEN/ARTONHUNDRATALET.

SCEN 1

ETT RESANDE TEATER-
SÄLLSKAP KOMMER IN PÅ
TORGET MED SIN AMBULERANDE
SCEN. MOLLY KOMMER UPP UR SIN
HÅLA FÖR ATT SÄLJA KLÄDER TILL DEM
OCH SE OM DE HAR EN ROLL FÖR HENNE.
DE ÖVRIG ROLLFIGURERNA MÖTS PÅ OLIKA
DELAR AV SCENEN.

*Good men show if you can tell
A capella i valfri tonart och
i svensk översättning av mig*

*”Kära nån, nu blir det fest!
Var och en ska bli min gäst!
Känn dig så välkommen hit,
Du, som är ensam trött och svag.
Kanske blir det lite sprit,
Det får det bli en sån här dag
Kanske blir det våld och sex,
Kanske golvet av kroppar täcks?
Allt är bättre än ensamhet
Om du har varit själv ett tag.
Och, det bästa, vill du vet-
-a vem som kommer? Du och jag!”*

Min aktion är att knyta kontakter, sälja kläder och ha kul. Jag tar av mig hatten, går fram till sällskapet, hejar på Nedda och visar henne en blå sammetsväst, får en roll av Pajazzo, blir allt mer småprillig ända ut i tårna under tiden, en glädje som brister ut i sång där jag tar hela scenen i besittning. Hade problem med att ta den platsen i början och löste det med att låta glädjen växa så stor att det inte går att låta bli. Jag tänker på mitt kroppsspråk, att jag är en muskulös och snygg man. Jag knyter

kontakt på olika sätt med män och kvinnor. Pajazzo är viktigare för mig och jag är på samma nivå som honom i status. Här är det svårt med hur långt och åt vilket håll jag ska gå för att hamna i ljuset. Jag kan inte hålla reda på allt och struntar i ljuset. Hellre mörkt än osant.

SCEN 2
MOLLY GÅR TILLBAKA IN MOT
SCENEN OCH MÖTER TATJANA
SOM KOMMER GÅENDE MED SITT
POESIALBUM I FAMNEN.
MOLLY ÅTERVÄNDER TILL SIN HÅLA
MEDAN TATJANA SJUNGER SIN BREVSCEN
DÄR ÄVEN LA FINTA PAZZA MEDVERKAR.
MOLLY BLIR ALLTMER INTRESSERAD OCH
GÅR TILLBAKA TILL TATJANA PÅ SÄNGEN
OCH STJÄL HENNES BREV

A capella i g-moll

*”Oft have I sigh’d
Oft have I sigh’d for him that heares me not
Who, absent, hath both love and me forgot
Oh, but I languish still
Still constant mourne
For him that can break vows
But not return.”*

Min aktion är att göra narr av Tatjana och få de andra att skratta åt henne för att bli populär själv. Jag har inget problem med att norpa brevet, men sen är det riktningar hit och dit igen. Det slutar även här med att jag inte kan hålla reda på ljuset och samtidigt vara trovärdig. Att vara elak mot Tatjana är inte svårt. Eftersom jag härmar Tatjana har jag inte fokus på min manlighet. Men efter att jag har lämnat över brevet till Poeten och står intill honom är jag tillbaka i byxrollen. Återigen uppmärksammar jag mannen, Poeten mest och Nedda och Tatjana minst.

SCEN 3
POETEN SJUNGER ONEGINS ARIA

TILL TATJANA. UNDER TIDEN
STÅR MOLLY OCH FÖRSÖKER
HÅLLA SIG FÖR SKRATT MEDAN
NEDDA STÖTTAR TATJANA.
EFTER ARIAN KOMMER EN KORT
TERSETT MELLAN NEDDA, POETEN
OCH MOLLY.

SCEN 4
SORTI POETEN, NEDDA OCH TATJANA.
ENTRE LUCIA I NATTLINNE, SOM SÄTTER
SIG PÅ SÄNGEN MED ANSIKTET MOT PUBLIKEN
MOLLY GÅR RUNT SÄNGEN OCH MÖTER
ARTURO I NATTSÄRK. ARTURO OCH LUCIA
SJUNGER DUETTEN UR FIDELIO.

If thou long'st so much to learne A capella, vers två, två gånger på svenska:

*”Vi ska gå till en lummig lund
Bestiga kullar där
Dricka vatten ur en brunn
Och äta söta bär
Annars kan vi lägga oss
På en vacker sommaräng
Och i timmar eller mer
Drömma vakna i dess säng”*

Min aktion är att förbereda för en kärleksstund.

Jag går runt sängen. Lucia har kommit in och sitter på den med ryggen åt mig. Jag sjunger till sängen och det som ska hända där. Jag möter Arturo och har ett kort samförstånd med honom om hur härligt det ska bli.

Jag sträcker ut min hand, men får inte röra sängen. Denna njutning är inte för mig, men jag längtar, jag vet allt om att njuta. Här tänker jag inte alls på hur jag rör mig, låter bara händerna bära mina tankar till sängen, låter fingertopparna pirra. Går ibland långsamt, ibland fort.

SCEN 5
DUETTEN HAR URARTAT TILL
EN VÅLDTÄKTSSCEN SOM MOLLY
FÖLJER FRÅN SIN HÅLA.
HON GER ETT BREV TILL POETEN
SOM SITTER TILL HÖGER PÅ SCENEN

VID SIN SKRIVPULPET.

Jag stannar hos Poeten och stöttar honom med mitt ansikte. Låter honom spegla sig i mig och engagerar mig helhjärtat. Det känns som att han får mer energi ju mer jag engagerar mig. Hans Lucia bryr jag mig egentligen inte om. Mera hans ungdomliga iver och att han tar sig på så stort allvar.

HAN SJUNGER ”JAG SKA RÄDDA MIN LUCIA!”
BAKOM HONOM PÅ SCENEN KASTRERAR OCH
MÖRDAR LUCIA ARTURO. MOLLY SER DET,
GÅR FRAM TILL PUBLIKEN OCH SJUNGER

A capella

*”Young and simple though I am
I have heard of Cupid’s flame
Guess I can what thing it is
Men desire when they do kiss
Smoke can never burn, they say,
But the flames that follow may!”*

Aktionen är att varna poeten för vad Kärleken kan föra med sig. Sången fick ytterligare djup av ett mord som begicks i verkligheten under repetitionstiden. En 27-årig kvinna mördades inte långt ifrån där jag bor. På sängen fanns nu ett manligt lik.

Min älskade morbror Torsten dog under repetitionsperioden. Jag hälsade på honom på sjukhuset och tog avsked av hans stoft när han hade dött, så för mig var döden otroligt aktuell. Jag känner stor vördnad och ödmjukhet för en död människa, detta skal som vi kallar kvarlevor, men som är så mycket av den människa som en gång levde. Vad av jaget färgar skalet, eller är det skalet som färgar jaget? När vi tog adjö av morbror Torsten som död kammade jag hans hår med en kam som jag sen hade med mig och använde på teatern.

Jag sjöng riktigt nära publiken och jag var arg på döden och de som dödar.

SCEN 6
LUCIAS VANSINNESSCEN
LUCIA SJUNGER MED EN KNIV I HANDEN
LA FINTA PAZZA ÄR MED OCH FÖRSTÄRKER
VANSINNET. PAJAZZO, NEDDA, POETEN OCH

MOLLY FÖLJER HÄNDELSEFÖRLOPPET
SYNLIGA PÅ SCENENS HÖGERSIDA.
DEN DÖDE ARTURO VAKNAR UPP OCH MOLLY
GÅR FRAM TILL HONOM.

Jag får improvisera repliker som handlar om att detta är förnedrande för manskönet. Ska han ligga där död medan kvinnorna går omkring och sjunger? Det är slöseri på ungdom, kraft och skönhet! Här har jag lite svårt att vara man. Har svårt att höja min status men löser det genom att tänka att det inte är statusen som är viktig utan min angelägenhetsgrad. Kanske älskar jag i själva verket den här mannen?

SCEN 7
HERTIGENS ARIA
ARTURO SJUNGER ATT KVINNOR
BARA ÄR REKVISITA.
POETEN OCH MOLLY STÅR INTILL
OCH STÖTTAR. HERTIGEN OCH MOLLY
GÖR EN HIGH FIVE, HERTIGEN OCH POETEN
GÅR TILL HÅLAN MEDAN MOLLY SJUNGER

Fain would I wed
A capella på svenska i min översättning:

*”Snygg ska han va och grann som en da’
Den man jag ska ha i sängen
När jag är trött och livet känns dött
Så piggar han upp mig, den drängen
Kvinnor är fulla av trånande längtan
Som gör dem så fruktansvärt svaga
Och ifall männen är trötta och lata
Tar kvinnorna sig av daga
Många har försökt att få mig in i det äkta ståndet
Men om jag ska gifta mig förlorar jag förståndet
Något i mig tråkas ut när allting blir för stadigt
Är det syndigt? Vad vet jag? Det blir bara tradigt!
Kanske borde jag ge upp mitt liv och gå i kloster?
Sluta limma på var karl som ett begagnat plåster?
Fick jag leva om en gång, göra ännu ett par språng
Skulle jag göra detsamma
Herrar som jag haft nån gång
Och hela himlens änglasång
Skulle tacka min mamma!”*

Eftersom Arturo sjungit om sina framgångar hos motsatta könet sjunger jag om mina. Men denna gången som kvinna fast jag fortfarande är klädd som man.

Sången har många verser och texten är nyskriven. Även om jag har skrivit den själv, är det ibland svårt att komma ihåg. Jag börjar sjunga vid sängkanten, men kommer fram på scenen och har ett ögonblick av samförstånd med publiken. Jag sätter mig på scenen, ibland lägger jag mig ner, för att sen sjunga de sista verserna till Poeten och Arturo som sitter på kanten av hålan och dricker öl och följer min sång.

I sista versen håller de upp öl till mig och vi skålar. När sången är slut säger jag till publiken att det blir paus så att jag kan ha lite kul med killarna. Här tänker jag på den verkliga Molly Cutpurse som sa att även om hon såg ut som en man så skulle den som följde med henne hem minsann få se på annat.

PAUS

AKT TVÅ

SCEN 1

NEDDAS ARIA

POETEN KOMMER FRAM TILL HENNE.

DE LEKER KURRAGÖMMA MED

MASKER OCH GÅR IVÄG TILLSAMMANS.

SCEN 2

SKRATTA PAJAZZO

PAJAZZO GÅR ÖVER SCENEN FRÅN VÄNSTER TILL MITTEN

LA FINTA PAZZA KOMMER IN, GRÅTER OCH SKRATTAR

PAJAZZO SÄTTER SIG PÅ SÄNGEN

NEDDA KOMMER IN OCH SÄTTER SIG

INTILL. MOLLY SOM SETT ALLT SJUNGER

*If thou long'st so much to learne
A capella på svenska, vers två och
Tre:*

*"När din åtrå stod som högst
så tröttnade hon på dig.*

*Andra älskare som hon mött
stod plötsligt runtom dig.*

*Tjugo stycken föll för hennes fot,
tjugo strupar brann av törst
och till alla gav hon bot
bara du blev utan tröst.*

Då blev du nog lite putt

Och ville dra dig ur

Men för sent, min lille plutt,

Hon öppnar inte din bur.

Minnet av de stunder ni haft

Brann väl i ditt sinne än

Och hur du än ville ta dig loss

Aldrig blev du fri igen!"

Men aktion är att tala om för Pajazzo hur kärleken är.

Jag har legat i min håla men sjunger om kärleken för de två som sitter där. Jag känner stor ömhet och medlidande. Så mycket smärta väntar dem, och de är så unga och naiva. Jag tror verkligen inte alls att stor kärlek för med sig något annat än stor besvikelse, ja kanske också katastrof. Om de lär sig vänta det värsta kanske de kan klara sig från det. I det här ögonblicket tänker jag inte på rörelser, ljus, kropp, publik, bara på de två framför mig. Och hur hårt livet kommer att drabba dem.

SCEN 3
LA COMMEDIA
NEDDA, MOLLY, PAJAZZO OCH ARTURO
FRAMFÖR EN LITEN KOMEDI PÅ
DEN AMBULERANDE SCENEN.
POETEN LIGGER PÅ SCENEN FRAMFÖR OCH
SER PÅ, FLÖRTAR MED NEDDA.

*Molly spelar Taddeo, Nedda Columbina
Och Arturo Harlekin. Harlekins Aria,
Duett mellan Taddeo och Columbina*

*”Mitt hjärta! O vad hon är snygg!
Tänk att få älska en kvinna så snygg
Inte kan väl de snygga vara stygga?
Detta är tillfället, maken det skrället
På restaurangen. Här är min chans till kärlek
Nu på momangen.(upptäcker Harlekin och sjunger)
Himmel! Kärlek! De älskar visst varandra!
Jag er välsignar, jag vaktar vid dörren.”*

Jag måste byta sinnesstämning fort. Nu ska det bli buskis, och Molly ska äntligen få spela rollen hon väntat på: Taddeo, som är en komisk mansroll.

Molly vet inte på vilken sida scenen hon ska stå, hon får hjälp av Nedda och sitter sen på sidan och läser på sin roll, under Colombina och Harlekins duett. Sen ska hon gunga Harlekin och ger så mycket fart att hon nästan får gungan i huvet. Smyger sen över till andra sidan igen och sjunger Taddeo som försöker flörta med Colombina. Sången gick från lilla d till tvåstrukna fiss. Jag sjöng ”klassiskt” och det fungerade bra, men jag kände mig obekvämt med att smeka Neddas bak, vilket ingick i rollen. Något jag själv upplevt obehagligt med manliga medaktörer. Kanske är det därför den verkliga Molly hela livet hävdade att hon var asexuell? För att ingen skulle känna sig hotad av henne, varken män eller kvinnor? Skådespelerskan försäkrade mig att det inte var någon fara, men jag hade ändå svårt att lägga in någon verklig känsla när jag skulle ta henne på baken.

FORTS COMMEDIA
HARLEKIN AVBRYTER TADDEO
OCH COLOMBINA. MOLLY STÄLLER SIG
PÅ VAKT MOT PAJAZZO, SOM SEN
KOMMER IN, RASANDE. MOLLY VARNAR

KÄRLEKSPARET OCH GÖMMER SIG SJÄLV
UNDER VAGNEN

*Duett Harlekin och Colombina
Kort inpass från Taddeo:
(Pajazzo kommer in efter ett tag)*

*”Pajazzo är här, svartsjuk och galen!
Han är beväpnad, nån har skvallrat!
Jag går och låser in mig! (gömmar sig under vagnen)*

Vid den s k dörren står jag som ett porträtt av Henrik
Den åttonde, med benen brett isär och korslagda
armar. Här är jag ur fokus och behöver inte tänka på
någonting mer än vad som ska hända därnäst. Vart
jag ska gå, vad jag ska sjunga osv. När Pajazzo
kommer gestikulerar jag överdrivet, spelar buskis
som tidigare under hela Commedian. Under vagnen
har jag en stund att vila och tänka på vad som ska
hända därnäst.

FORTS COMMEDIA
HARLEKIN HAR GÖMT SIG UNDER
EN FILT PÅ SCENEN, TADDEO UNDER
VAGNEN. COLOMBINA LOCKAR FRAM
BÅDA OCH VISAR PAJAZZO ATT HON INTE
HAR NÅGON ÄLSKARE, MEN POETEN LIGGER
FORTFARANDE PÅ SCENEN OCH SER ALLT
SAMT FLÖRTAR MED HENNE.

(Kryper fram på uppmaning av Nedda):

*”Ja, det är sant, alldeles sant. Hon är trogen.
Nej, inte ljuger hon! Hon är så kysk så!”*

PAJAZZO GÅR UR SIN ROLL OCH BLIR
SVARTSJUK PÅ RIKTIGT.
NEDDA FÖRSÖKER BEVEKA HONOM
MEN MÖRDAS PÅ SÄNGEN.

*If thou long'st so much to learn
A capella, vers ett i min svenska
Översättning:*

*”Vill du veta vad kärlek är och känna min hemlighet?
Bara se på mig, jag är här, och jag kan lära dig det.
Kanske skäms du för min skull
Och för vad som passar sig?
Men av lusta är du full
Och min eld ska bränna dig!”*

Under hela den här scenen är jag synlig och ser allt som sker. Jag reagerar med oro, men Arturo hindrar mig från att gå fram till Pajazzo och Nedda. Först när mordet är ett faktum går jag fram och sjunger en enda vers. Det här är den mest laddade sången under hela föreställningen för mig. Här tänker jag att Molly för första gången visar vem hon är, sitt innersta. Detta är den tragedi som kärleken är; Död, svartsjuka, katastrof. Det är Pajazzos och Neddas erfarenhet som jag delar med dem. Jag sjunger mot dem och mot publiken och tänker att min själ är fullständigt blottad, att jag inte har någon hud mellan mig och världen. Så skör att en vindpust kan ödelägga mig. Samtidigt känner jag mig trygg. Att sjunga själv mot en publik, det är något jag har gjort mycket. Jag vet att jag har tillgång till stor närvaro och inlevelse.

SCEN 4
VOIX HUMAINE
EN KVINNA TALAR I TELEFON
PÅ SÄNGEN PÅ SCENENS MITT.
POETEN SITTE I HÅLAN OCH
TAR EMOT SAMTALET I EN ANNAN
TELEFON.
KVINNAN TAR LIVET AV SIG.

Detta var en lång sekvens som jag tillbringade liggande i hålan. Jag vilade och tänkte inte på något särskilt.

SCEN 5
MOLLY GÅR FRAM TILL DEN
DÖDA KVINNAN.
ALLA ANDRA ROLLFIGURER
KOMMER IN OCH BÖRJAR GRÄLA
LA FINTA PAZZA VÄNDER SITT
VITSMINKADE ANSIKTE MOT PUBLIKEN
BLACK OUT.

*Svar till Voix Humaine,
En nyskriven sång av mig
Med gitarrackompanjemang*

*"Du vill att han ska ringa, så du kan säga 'nej',
du vill att han ska sakna dig*

*för det är alltid du som ringer
det är alltid du som tjarar
han behöver inte dig.
Men en da' ska allt bli bra.
Alla ska tralla och sjunga i dur
Ingen som grisar ner sig, och fisar finns ej mer
Folk betar sig inte längre som djur
För 'nej' är skönt att säga, det är liksom en makt
Och efter det blir inget sagt
Då kan du sitta där och vara
Ensam, själv, allena bara
Eller gå på kärleksjakt.
För en da' ska allt bli bra...osv"*

Jag går från hålan mot sängen där den döda ligger, medan jag sjunger. Gitarristen sitter vid sängkanten och följer mig. Sen kommer de andra in och lägger sig i, överröstar mig. När ljuset släcks tystnar alla på en gång.

Projektet bestod av flera operascener där våld förekommer. Scenerna bands samman av den genomgående tematiken offer/förövare, samt av Campionsånger som jag sjöng a capella, en del på svenska en del på engelska. Så istället för en genomgående handling fanns arketyper som genomgick utvecklingsstadier. Arketyperna var den långtande flickan, den utmanande kvinnan och den galna kvinnan, den våldsamme mannen, den manliga älskaren/poeten, och den cyniske mannen. Våld och död under tre hundra år av opera. Varje deltagare hade som uppgift att vara trogen sin karaktär, att förstå den och försvara den. Vi skrev biografier till våra rollkaraktärer.

Den person jag hade valt för min karaktär var den historiska excentrikern Molly Cutpurse för att få vara kvinnlig transvestit och prova den ingången i Campions sånger. Jag tror att sångerna i mitt forskningsprojekt handlar mycket om manligt nätverkande och även drag. Eftersom jag själv är kvinna, är det inte mycket jag kan göra som sångerska för att utforska den delen av sångpraktiken annat än att själv klä ut mig till man. Jag sjöng också Taddeo ur Pajazzo som transvestit.

Övriga karaktärer var bl a Eugen Onegin ur Tjajkovskijs opera, Lucia från Lucia di Lammermoor, Tatjana från Eugen Onegin, Poulencs Voix Humaine. Nedda från Pajazzo, Pajazzo själv. Den andra doktoranden, slutligen, var La Finta Pazza. (den falska galna) Hennes doktorandprojekt är vansinnesscener och klagan i italiensk 1600-tals opera. Hon hade tidstrogen dräkt efter sångerskan Anna Renzi och gick in i musiken som en sorts katalysator, förstärkare, när galenskap eller stora känslor var på gång. La Finta Pazza improviserade med utgångspunkt från sångornament och Poppea ur Monteverdis opera Poppeas kröning.

De sex sångerna jag sjöng var; Fain would I wed, Good men show, If thou long'st so much, Oft have I sigh'd och Young and simple. Dessutom skrev jag en ny sång som svar på Vox Humana.

Jag fick hjälp med kläderna efter att ha skickat kostymören en bild på Molly Cutpurse från första sidan av pjäsen "The roaring girl" av Thomas Middleton.

Vi hade en tretimmars workshop med Michel Collins där alla män fick ha kvinnokläder på sig och alla kvinnor manskläder. Vi gjorde en Catwalk med dessa kläder på. Michel uppmanade oss att tänka på en hemlighet, något vi hade som vi var stolta över. Energin från detta skulle vi hämta i de kläder vi hade på oss. Min f d man hade väldigt muskulösa underarmar, som beundrades av många kvinnor. Jag föreställde mig att det var jag som hade dessa underbara armar och det påverkade min gång på ett sätt som Gunilla tyckte att jag kunde använda för min Molly-karaktär.

Repetitionsarbetet varade från 3:e september till premiären 12:e oktober. I biografierna vi skrev infogade vi också vad våra karaktärer ville i varje scen, för att ha en drivfjäder framåt. Vi var ofta många på scenen samtidigt, själv var jag där nästan hela tiden. Att gå i och ur fokus utan att stjäla energi från någon, men samtidigt inte vara rädd för att ta fokus när det väl var ens tur, betonades. ”Hämta hem rum” var en annan sak som återkom i Gunillas instruktioner. Med det menas i princip att gå en sväng på scenen innan eller under en aktion.

”Jobba sig fram”, var ett annat uttryck. För min Molly som hade många förflyttningar, betydde det att om jag skulle från ett ställe till ett annat, skulle jag ta förflyttningen i etapper, där varje etapp skulle ha en egen intention, sen skulle jag ta paus.

Här följer min biografi:

Jag föddes adlig. Jag hade många bröder som dog när dom var små men en älsklingsbror som levde tills han var elva. Jag var tretton när han dog och han var min enda verkliga vän. Kort efter dog mamma i barnsäng.

Som de flesta adelsbarn lämnades jag bort till en amma i ett och ett halvt år när jag var liten. Min pappa uppfostrade mig som en pojke. Jag lärde sig att skriva och räkna, spela luta och viol, men också att rida och jaga till häst, att strida med vapen. Jag kan hantera dolk och svärd, värja och armborst. Jag är väldigt bra på att rida.

Pappa gifte om sig när jag (som egentligen heter Mary) var femton. Hans nya fru var änka med egna barn. Hon ville att jag skulle uppfostras som dam och giftas bort så fort som möjligt. Jag gillade inte min styvmor och mina styvsyskon, inget blev som det hade varit. Jag smet ofta iväg till häst och umgicks med tjänstefolket, klädd som en pojke. Jag upptäckte att jag kunde umgås med folk av lägre rang och att jag tyckte om det, var bra på det.

En dag skickades jag iväg med ett följe på några tjänare och en vagn. Jag fick inte veta varför och vart, men eftersom jag hade vänner bland uppvaktningen lyckades jag lista ut att jag var på väg till Irland, där jag skulle giftas bort. Jag skulle aldrig mer få komma hem. Då övertalade jag en ur uppvaktningen att vi skulle rymma en kväll. Vi smet iväg, jag klädd som man. Sen återvände vi och rånade vår egen kortege för att ha kontanter till att börja ett eget liv. Men något gick överstyr, det blev kaos. Min förtrogne blev våldsam och rånet ledde till att flera av mina vänner dog. Det var hemskt. Jag skildes från min vän och fortsatte ensam till häst. Målet var att komma tillbaka till min hemstad. Jag lyckades, jag utvecklade min list, charm och förmåga att klara mig när det hettar till på vägen hem. Men när jag kom fram hade pappa dött, och det fanns inget kvar för mig där, så nu flyttar jag omkring och undviker hemtrakterna .

Jag klär mig alltid som man, det är mest praktiskt ur alla synvinklar, särskilt om man reser ensam. För det mesta klarar jag mig, men jag gör dumma saker när jag blir full

och har hamnat i fängelse några gånger. Där blir man ju alltid av med allt man äger, så därför får jag börja från början gång på gång. Jag har ganska nyss kommit ut ur fängelse och har inte pengar till bostad för tillfället.

Jag har inga särskilda mål med livet annat än att klara mig, ha roligt och vara fri. Jag kan och måste offra en hel del för det målet, men det är det värt. Jag kan slåss om jag måste, och vanliga krogslagsmål tycker jag är kul, men jag använder inte vapen mot människor. Jag tycker inte särskilt synd om nån utom kanske Pajazzo som påminner om min bror. Jag gör vad jag måste för att överleva. När jag blir full sjunger jag gärna och spelar. Jag har spelat på teatern för två tusen människor.

Jag älskar gott vin och god mat, om jag kommer över det. Kroppens njutningar unnar jag mig också om det kommer i min väg. Eftersom jag kan leva som en man, gör jag det. Men många män älskar också män. Och att kvinnor kan göra nånting tillsammans som är förbjudet har ingen nånsin sagt, jag gör vad jag vill med vem jag vill. Barn blir det inte heller. Men ibland krånglar män till livet för mig. Jag gillar inte att bli påmind om min bror. Jag vill inte känna så för någon som jag gjorde för honom. Jag flyr från det som känns för mycket, om jag kan, till roligare saker som musik, öl, spel, teater, vad som helst.

Min biografi gjorde Molly till en kvinna med många mörka erfarenheter av död och våld. Hon var en cyniker, men med gott hjärta, en pragmatiker och kriminell som försökte undvika döden. Biografien hade ganska lite gemensamt med den historiska personens bakgrund, men det var inte heller meningen. Jag använde delar av historiska fakta med egna fantasier, så som det kändes just då att göra rollen. Verklighetens Molly blev t ex över 70 år, min Molly var uteliggare som trodde hon skulle dö vilken dag som helst.

Jag och Elisabet hade också var sin miniföreläsning om våra doktorandprojekt för de övriga studenterna. Jag talade om ”könslig ambivalens under 1600-talet”. Med det menar jag leken med manligt och kvinnligt som förekom på teatern och i litteraturen. Jag talade också om Thomas Laqueur och enkönsmodellen.

Det jag fann under arbetets gång var att jag nu kan Campionsångerna så bra att jag kan använda dem till nära nog vad som helst. Jag kan byta undertexter utan problem, det allvarliga kan bli komiskt och vice versa. Det kändes skönt att få förhålla sig till rummet och min kropp på ett annat sätt än vanligt. Jag är van att vara ensam med publiken, att bära allt ansvar för det som sker visuellt i mitt ansikte, och plötsligt hade jag sju medspelare, fyra musiker och en hel scen till mitt förfogande, samt kläder som gav mig en annan persona. Ett skydd och ett gömme för precis vad som helst.

Det arbete jag hade gjort med biografien och skådespeleriet var tydligen gediget, för min dotter som var där och såg föreställningen kunde inte känna igen någonting av mig i mitt kroppsspråk på scenen. Det kändes också som om Campionsångerna satte sig i kroppen på ett annat sätt. Tidigare har jag sjungit och tänkt, vad säger den här sången till min kropp? Nu fick sången istället hänga med på vad kroppen gjorde.

Att sjunga så mycket i talläge samtidigt som Taddeos omfång sträckte sig från lilla d – till f#2 kändes befriande. Taddeo hjälpte Campion. Jag tyckte att jag lärde mig något om ”male bonding” i hur mina manliga medspelare instruerades att förhålla sig till mig. Att det är skönt och tryggt med att ha en halv mänsklighet som man anser vara underlägsen sig själv. I dessa

manliga miljöer framfördes och skrevs Champion's sånger en gång, och där var säkert många skratt på kvinnors bekostnad.